

plecați"!.. Îl primim pe Hristos Cel Răstignit și Înviat. Și atunci toate problemele grele nu mai află loc în viața noastră... Strălucim și răspândim mireasmă din viața lui Hristos. Și ne desfătăm de bucuria Cerului încă de aici, deoarece „împărăția lui Dumnezeu este înălăuntrul nostru”.

„Sunt foarte bolnav, Doamne, primește-mă ca pe unul strâmtorat de o boală grea, ca pe unul ce aștept să fiu dat morții”, cu acest gând trebuie să se apropie creștinul de Potirul Vieții. Și are nevoie, multă trebuință are să primească Trupul și Sângele Domnului, pentru a lua întărire. Pentru a se birui pe sine. Pentru a se lupta mai bine.

❖ „Fii treaz în toate” (II Tim. 4,5). Să ai priveghere în toate. Oamenii pe care i-a cercetat harul lui Dumnezeu și n-au fost apoi cu grijă, au devenit

mai lumești decât mirenii. Omul cel mai rău din societate poate fi cel pe care l-a cercetat Harul lui Dumnezeu și care mai apoi n-a fost cu grijă.

❖ Și singur de ar fi cineva între oameni lumești, dacă este un creștin corect, transformă acel mediu lumesc într-o gură de rai.

❖ Să ne silim pe noi înșine spre a împlini voia lui Dumnezeu.

❖ Când suntem nehotărâți și nu știm ce să facem, chiar și pe un copil mic să-l întrebăm.

❖ Să ne îngropăm sinele cel rău ca să putem învia. Altfel, vom trăi într-un veșnic întuneric.

„Sfaturi duhovnicești” – Fericitul Evséviós Yiannakákis, Sursa: www.pemptousia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti: 18 iunie**
18:00 – Sântul Maslu, Cateheză
- **Sâmbătă: 22 iunie**
18:00 – Vecernie
- **Duminică: 23 iunie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie: Rusaliile

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

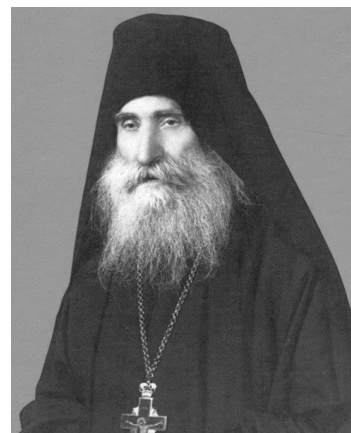
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

♦ Nr.29 / 16 iunie 2013 ♦

FERICITUL
EVSÉVIÓS YIANNAKÁKIS

SFATURI DUHOVNICEȘTI

Să fim nesăturați de Harul dumnezeiesc. Să nu ne săturăm niciodată.

Când ne cercetează dumnezeiescul Har, atunci avem și atenție față de sine și cercetare de sine și rugăciune.

Printr-o neîncetată străduință, fiecare suflet, cu buna sa dorire și cu harul lui Dumnezeu, urcă mai sus și sporește în virtute și în sfințenie.

❖ Cine luptă împotriva păcatului, scrie cele mai frumoase pagini în cartea lui Dumnezeu. Pentru că acolo se scriu toate.

Câți au viețuit aici virtuos, au avut parte de o frumoasă primire în cer.

„Funcționar permanent la stat”, spunem noi. Ce este aceasta în fața veșniciei? Acolo ne-am asigurat un astfel de loc permanent?

❖ Cea mai mare putere pe fața pământului este Harul lui Dumnezeu.

Tot să adăugăm câte o pietricică la puntea sfințeniei ce ne va conduce către cer.

❖ Vicleanul ne șoptește gânduri de necredință. Din cele câte a zis Domnul, nici o iotă nu va fi trecută cu vederea. Există rai și iad. Și, desigur, noi, creștinii, vom fi judecați mai aspru.

Slujbele Bisericii sunt laboratoare duhovnicești.

❖ Rugăciunea minții trebuie lucrată în fiecare clipă. Nu are importanță dacă este o rugăciune cu putere sau este una slabă. Dacă toată aplecarea ta este spre Dumnezeu, pe drum, în mașină, cine poate să cunoască cu ce te îndeletnicești? Minte – gură – inimă, rugăciunea minții alcătuiește un cerc. Gândurile pier. Se îndepărtează, dispar.

❖ Să faceți rugăciune. Fie ea și formală. Așa „seacă și de formă”, cum îți șoptește diavolul că este.

❖ „Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și ... îți va răsplăti ție” (Mt. 6,6). Să închidem nu numai ușa camerei noastre, când vrem să ne rugăm, ci să ne închidem și urechile și gândul și toate simțurile noastre. Să le uităm pe toate, să fie moarte în acea clipă, și doar cu Dumnezeu cel Nesfârșit, cu Dumnezeu cel Unul, cel Multmilostiv și Multîndurat să vorbim. În acea clipă să-L trăim doar

pe Dumnezeu. Să nu trăim pentru trup. Asta cere, când spune „închizând ușa”, vorbește de ușa simțurilor noastre.

Să ne rugăm, să ne rugăm, să ne rugăm. La serviciu, pe drum, în mașină, pretutindeni. Dimineața, când ne trezim, mai întâi rugăciune, întotdeauna rugăciune. Să spunem rugăciunea lui Iisus de multe ori, pe drum, la școală, la serviciu. „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul”. Atunci ne simțim sufletul plin, iar Dumnezeu revarsă cu îmbelșugare harul Său...

❖ „Dumnezeiescul har, care pe cele neputincioase le vindecă”... Dacă noi ne luptăm, prin rugăciune, prin Spovedanie, prin Dumnezeiasca Împărtășanie, să ducem o viață curată și neîntinată, atunci Dumnezeu ne dă din belșug Harul Său, care adapă sufletul, precum apa ce dă viață. Omul neputincios, dacă se întâmplă să cadă, să se poticnească, să-și ducă mai departe lupta, oricât de mult l-ar împresura păcatul. Să nu părăsească lupta. Să spună: „Dumnezeu este lângă mine, este cu mine, n-o să mă lase...”.

❖ „Duhul (...) grijii de multe (...) și al grăirii în deșert, nu mi-l da mie”. Frații mei, am stat în vreo seară să ne cercetăm cu luare aminte pentru acestea două, ca și cum ne-am avea sinele pe un scaun înaintea ochilor noștri?

Grija de multe: Încercăm să vedem, să vedem ce face cutare, cum se mișcă cutare etc. Iar după aceea, se înfiripă în mintea noastră atâtea imagini urâte, încât nu ne mai putem ruga.

Grăirea în deșert: „*pentru orice cuvânt deșert pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecății*” (Mt. 12, 36). Grăirea în deșert este la limită cu judecarea aproapelui, cu clewetirea. Spunem, spunem, înșirăm vrute și nevrute, căutăm să aflăm neajunsurile fiecăruia și suntem gata să aruncăm cuvinte pline de otravă, tăioase și înțepătoare împotriva aproapelui. Din toate colțurile pământului, atâtea mirosuri urâte se înalță la tronul Său...! Și totuși Dumnezeu iubește, arată îngăduință, îndelung rabdă. Îi cercetează pe oameni prin dureri și încercări, iar câți au dorire bună, își mărturisesc greșelile în fața Duhovnicului, varsă lacrimi și devin alți oameni; pe aceștia, dacă i-am fi cunoscut cu câțiva ani înainte, cu multe cuvinte i-am fi „bombardat”!

❖ La Mănăstire o zi este închinată bolnavilor, alta tinerilor, alta situației care dăinuie în zilele noastre. Maicile se roagă și spun rugăciunea cu metaniile... Să închinăm și noi o zi pe săptămână, miercurea sau vinerea; să nu vorbim, ci să facem rugăciune pentru starea de lucruri de acum. Să nu vorbim deloc, doar cele de

trebuință, cele ce țin de serviciu să le grăim. Să îngenunchem, să ne rugăm, să ne rugăm cu metaniile, și o să vedeți, se va petrece o minune, frații mei ...

❖ Creștinul să se scoale dimineața, să îngenuncheze și să zică: „Doamne, păzește-mă de grija de multe și de grăirea în deșert. Vreau ca purtarea mea să fie spre zidirea sufletului meu și a celorlalți. Să mă zidesc și să zidesc la rândul meu. Prin înfățișarea mea, prin cuvintele mele, prin faptele mele, prin cele ce le lucrează limba mea să mă zidesc și să îi zidesc pe ceilalți”. Cât de frumos ar fi! Ce comuniune am avea, ce Biserică!

❖ Preoții sunt poștașii cerului. Noi ce facem? Când poștașul aduce scrisoarea, vedem poștașul sau scrisoarea? Preotul este foc ce arde.

❖ *Din tot sufletul tău teme-te de Domnul și pe toți preoții Lui cinstește-i*” (Înț. Isus Sirah 7,30). Cine nu Îl cinstește din toată puterea sa pe Domnul și nu se supune preoților, nu are harul lui Dumnezeu și este, așadar, departe de Biserica lui Hristos.

❖ Omul este chemat în mod regulat să se apropie de Potirul Vieții. Cea mai bună și cea mai sfântă invitație... „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați” spune preotul, nu „să